

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 89/08-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. marca 2008 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti G., a. s., Česká republika, organizačná zložka B., zastúpenej advokátom JUDr. M. K. K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a uznesením Okresného súdu Bratislava II č. k. 57 Er 578/2007-52 z 25. júla 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti G., a. s., organizačná zložka B., o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. októbra 2007 doručená sťažnosť spoločnosti G., a. s., Česká republika, organizačná zložka B., (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. M. K., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom a uznesením Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 57 Er 578/2007-52 z 25. júla 2007.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že na okresnom súde je proti nej ako povinnej vedené exekučné konanie v prospech oprávneného pod sp. zn. 57 Er 578/2007. Samotnú exekúciu podľa jej vyjadrenia vykonáva súdny exekútor JUDr. M. H., B. V rámci exekučného konania podala sťažovateľka námietky proti exekúcii z dôvodu, že existujú okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku.

Z obsahu sťažnosti ďalej vyplýva: *«Okresný súd Bratislava II svojim uznesením č. k. 57 Er 578/2007-52 zo dňa 25. júla 2007 námietky zamietol. V odôvodnení uznesenia Okresný súd Bratislava II uzavrel, že plnomocenstvo, na základe ktorého v mene našej spoločnosti konal právny zástupca, bolo právnenému zástupcovi našej spoločnosti udelené organizačnou zložkou našej spoločnosti, ktorá nemá právnu subjektivitu, a nie spoločnosťou samotnou – právnickou osobou. Uvedený názor Okresný súd Bratislava II odôvodnil tým, že organizačná zložka bola pri označovaní splnomocniteľa v plnomocenstve uvedená ako prvá a až v zátvorke bola uvedená naša spoločnosť. Na základe vyššie uvedených skutočností Okresný súd Bratislava II uzavrel, že námietky neboli podané oprávnenou osobou. Okresný súd námietky nepreskúmal vecne, len ich na základe nesprávne posúdenej procesnej vady odmietol, v rozpore so súdnou praxou. (...)*

Poukazujeme na skutočnosť, že označenie organizačnej zložky v plnomocenstve obsahuje obchodné meno našej spoločnosti – právnickej osoby v plnom znení. V označení splnomocniteľa bolo ďalej okrem obchodného mena uvedené aj sídlo právnickej osoby v Českej republike. Vzhľadom na vyššie uvedené považujeme označenie splnomocniteľa za správne, a nesúhlasíme s právnym názorom Okresného súdu Bratislava II. Vyššie uvedený právny názor opierame o rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Banskej Bystrici a tiež Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. (...)

Podľa nášho právneho názoru v prípade, že Okresný súd Bratislava II považoval plnomocenstvo za nepostačujúce, mal súd pri rozhodovaní o námietkach povinného postupovať podľa § 43 Občianskeho súdneho poriadku a vyzvať účastníka na doplnenie podania.

Okresný súd Bratislava II svojim postupom a vydaným uznesením odňal našej spoločnosti možnosť konať pred súdom, a to z dôvodu, že vec prejednal len po formálnej stránke, pričom sa riadil nesprávnym právnym názorom a našu obranu neprejednal. Tým porušil základné právo našej spoločnosti na súdnu ochranu v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov a v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd publikovaného ako Oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb. (...)

Naša spoločnosť sa ako účastník konania – povinný sa dala pre celé konanie zastupovať advokátskou kanceláriou (...) K. (...). Plnomocenstvo bolo predložené Okresnému súdu Bratislava II spolu s námietkami proti exekúcii zo dňa 16. apríla 2007. V každom podaní bol zreteľne označený právny zástupca našej spoločnosti, a to na prvej strane podania.

Napriek vyššie uvedenému, v rozpore s § 49 ods. 1 v spojení s § 25 Občianskeho súdneho poriadku Okresný súd Bratislava II doručil svoje uznesenie zo dňa 25. júla 2007, č. k. 57 Er 578/2007-52, (ďalej „uznesenie“), ktorým zamietol námietky našej spoločnosti proti exekúcii našej spoločnosti (ďalej len „námietky“). Naša spoločnosť následne doručila uznesenie právnenému zástupcovi, pričom právny zástupca obdržal uznesenie len od klienta.

Uznesenie Okresného súdu Bratislava II do dnešného dňa nebolo doručené zákonným spôsobom, z uvedeného dôvodu, preto nemohlo nadobudnúť právoplatnosť.

Týmto poukazujeme na zachovanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti v zmysle § 53 ods. 3 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov. (...)»

Na základe už uvedeného sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd v náleze vyslovil:

„Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky bolo porušené v konaní Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 57 Er 578/2007.

Uznesenie Okresného súdu Bratislava II zo dňa 25. júla 2007, č. k. 57 Er 578/2007-52 sa zrušuje.

Okresnému súdu Bratislava II sa prikazuje, aby vo veci sp. zn. 57 Er 578/2007 prejednal námietky povinného zo dňa 16. apríla 2007.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podstatou sťažovateľkinej námietky bolo tvrdenie, že rozhodnutie okresného súdu č. k. 57 Er 578/2007-52 z 25. júla 2007 je nezákonné, pretože okresný súd ním nepreskúmal opodstatnenosť námietok proti exekúcii, ale „*ich na základe nesprávne posúdenej procesnej vady odmietol, v rozpore so súdnou praxou*“. Podľa názoru sťažovateľky s nezákonnosťou tohto uznesenia súvisel aj nesprávny postup okresného súdu pri doručení uznesenia, čo podľa nej malo vplyv aj na skutočnosť, že rozhodnutie dosiaľ nenadobudlo

právoplatnosť, a preto sa domnieva, že v danom prípade je lehota podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na podanie ústavnej sťažnosti zachovaná.

S predostretým argumentom sťažovateľky sa však ústavný súd vychádzajúc z ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, nestotožnil. V tejto súvislosti sa ústavný súd pridržiaval zistenia, že namietané uznesenie okresného súdu bolo sťažovateľke doručené 28. júla 2007. Podľa vyznačenej doložky právoplatnosti a vykonateľnosti malo rozhodnutie nadobudnúť právoplatnosť v ten istý deň, teda 28. júla 2007.

Na základe už uvedeného ústavný súd bez akýchkoľvek pochybností dospel k záveru, že sťažovateľka sa o namietanom uznesení dozvedela 28. júla 2007, pričom v lehote dvoch mesiacov od tejto právnej skutočnosti mala možnosť podniknúť kroky za účelom efektívnej ochrany svojich práv vyúsťujúcej do podania ústavnej sťažnosti. Sťažovateľka však danú možnosť v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde nevyužila, keďže prostredníctvom svojho právneho zástupcu namietala porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom a uznesením okresného súdu č. k. 57 Er 578/2007-52 z 25. júla 2007 až sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. októbra 2007. V okolnostiach daného prípadu skutočnosť, že o obsahu napadnutého uznesenia sa právny zástupca sťažovateľky dozvedel prostredníctvom nej až neskoršie, je vzhľadom na uplatnenú argumentáciu ústavného súdu irelevantná. Aj keď v merite veci by ústavný súd preskúmaval, či došlo k doručeniu uznesenia okresného súdu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy, takýto postup nie je možný, pretože sťažovateľka uplatnila svoje práva oneskorene.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti uviedol, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti. Jednou zo zákonných podmienok na prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde,

teda v lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti (napr. I. ÚS 22/02, III. ÚS 187/06, III. ÚS 121/07).

Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, a s prihliadnutím na dátum, keď sa sťažovateľka o namietanom uznesení dozvedela (28. júla 2007), ako aj so zreteľom na deň doručenia sťažnosti ústavnému súdu (22. októbra 2007), ústavný súd považoval za dostatočne preukázané podanie sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty (obdobne napr. III. ÚS 301/04, III. ÚS 315/05, III. ÚS 215/06). Keďže zmeškanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti nemožno odpustiť, ústavný súd bol už po predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde) nútený sťažnosť odmietnuť ako podanú oneskorene.

Pre odmietnutie sťažnosti ústavný súd už nerozhodoval o ďalších návrhoch uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2008